Any I.—Núm. 43 Barcelona 21 d'octubre de 1922 Preu: 10 cèns.

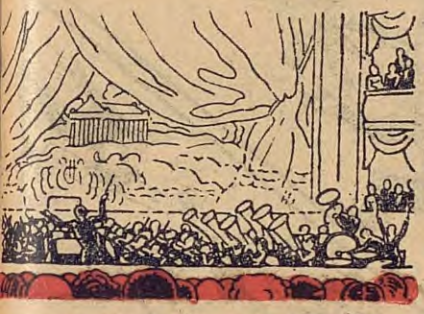
VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE —— QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

UNA REPRESENTACIO REALISTA

Amb una reclam mai vist, feia dies es venia anunciant una gran òpera del género realista, i així no fou d'estranyar que el dia de l'estrena el teatre es vegés invadit per un públic sensible i disposat tothora a donar el seu aplaudiment a les grans obres mestres de l'escena.

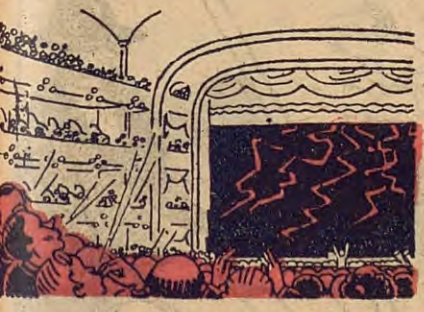
L'espectacle començà amb una preciosa, terrorífica i estrepitosa overtura que donava esgarrifances i que féu preveure quelcom d'excepcional en els anals del teatre.

La cortina s'obrí en el bell moment d'un «crescendo» formidable i l'escena aparegué tètricament nocturna i tempestuosa, subratllada portentosament per l'orquesta.

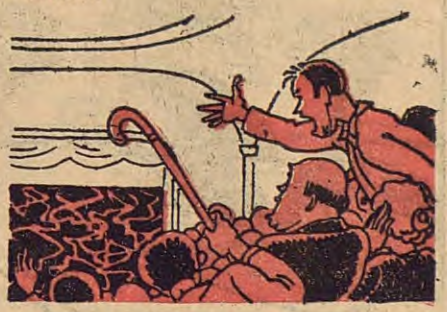
Que imitava els espetecs de la tronada i els xiulets esborronadors dels llamps, que corrien per l'escena amb un veritable desfici, esfereint al culte auditori.

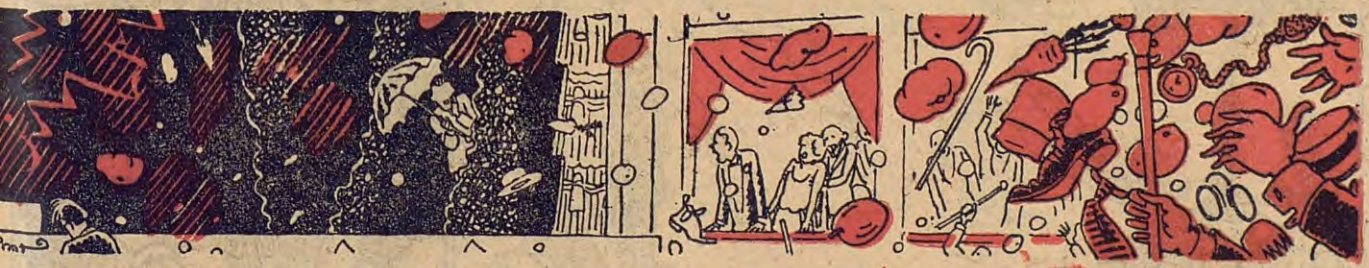
El culte, adonant-se que feia ja més d'un quart d'hora que el terratrèmol durava, en sentí la fadiga i començà a exterioritzar la seva justificada impaciència.

Però com si tal cosa, en l'escenari i en l'orquesta el temporal continuava i anava creixent encara: vinguen llamps i trons i aigua i vent i realitat i més realitat.

Feia ja tres quarts d'hora que la cosa durava i el públic anava prenent aires amenaçadors, picant, xiulant i demanant, amb tota la raó, que surtís algú.

Quan ja el soroll de la sala sobrepujava al de l'escena, per a calmar els ànims dels qui demanaven veure algún personatje, un actor, treient el nas per darrera un bastidor, cridà: «Qualsevol surt amb un temps així!» No cal dir que en aquell instant començà la més real de les tempestes.

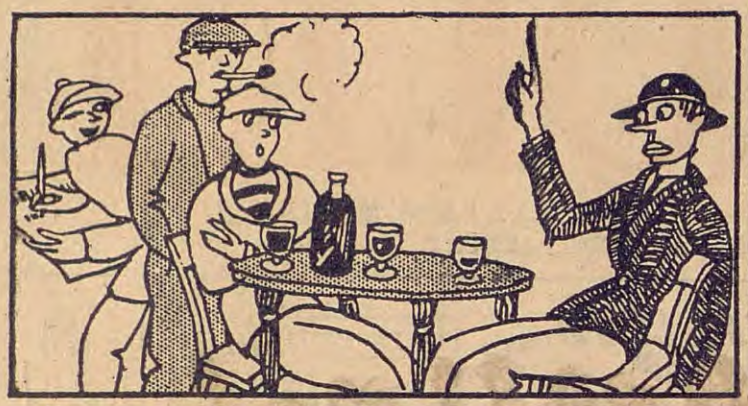
EL NUMERO DE LA SETMANA QUE VE COMENÇAREM A PUBLICAR

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

PER EN XAVIER BONFILL, AMB IL·LUSTRACIONS D'EN GAIETA CORNET

U N A A P O S T A P E R D U D A

Uns quans subjectes discutien acaloradament sobre una aposta feta. Sostenia en Tràgales que ell seria el primer en jugar una mala passada als seus companys.

I assegurant-ho així, sortí de la taverna sense adonar-se que...

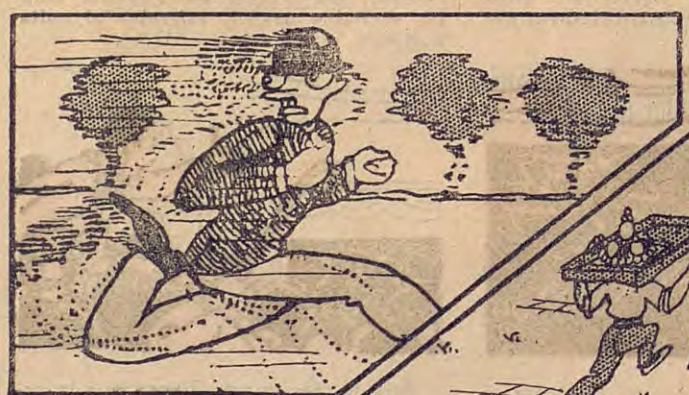

...abans de passar la porta, una mà misteriosa li penjava un lletrero a l'esquena.

Així que sortí al carrer, un policia li anà al darrera, cridant-lo. A ço que ell contestà apretant a córrer, tement que no li volgués fer pagar alguna malifeta atrassada. Però el bo és que també el seguia tothom.

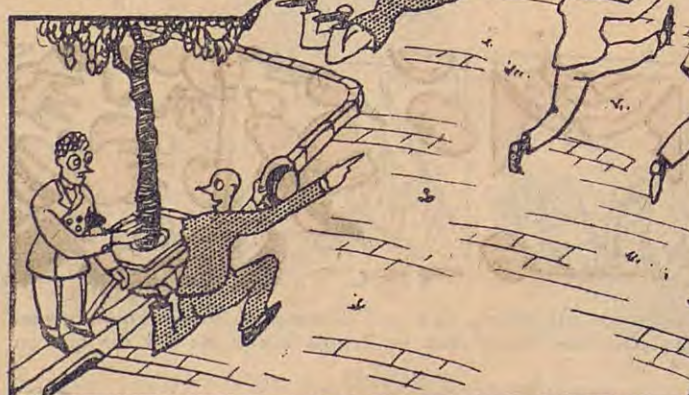

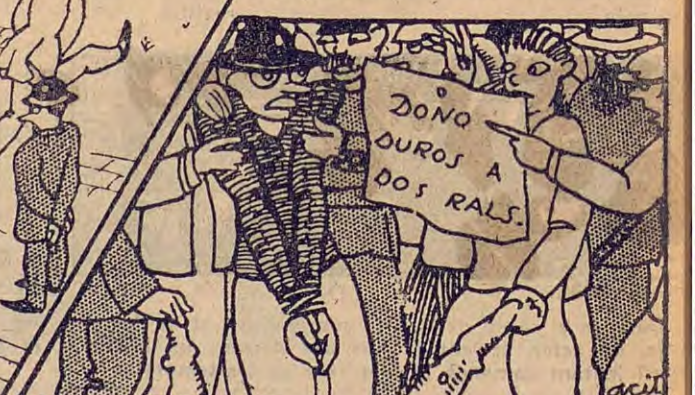
Ell prou corria com un esperitat...

...pero era inútil. El grup anava engroixint.

Allò era una veritable ofensiva.—Més, què és que voldran de mi, aquesta gent?—es preguntava. Fins que no podent ja més, va caure rendit en un banc...

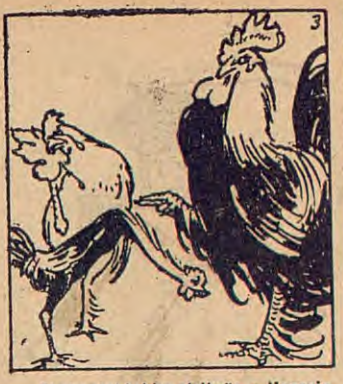
...on s'aclarí tot, en reclamar els perseguidors que complís ço que prometia en el lletrer que li havia penjat un company. Havia perdut l'aposta!

Una gallina vella va pondre son darrer ou, menut i escanyolit. Un cop covat, va sortir-ne un poliet estrafalari que oferia la particularitat de no tenir més que un ull, una pota i una ala. I per això li van treure Mig-Pollet.

Quan va arribar a gran, tenia la mala fatxa que podeu suposar. Ell, però, es creia molt maco i es donava molta importància, cosa que li atreia les burles i riota dels seus germans.

El ximplet tot ho atribuïa a l'enveja. —No sóc comprès— pensava.—Haig de fugir d'aquesta terra de gent ignorant i endarrerida.—A l'últim va obtenir del seu pare que el deixés anar a còrrer món,

La mare, molt afligida, va donar-li els últims consells: «Sies caritatiu amb tothom, no passis pel davant de cap església dedicada a Sant Pere, sant al qual no li fan gaire gràcia els de la nostra família i sobretot evita uns homes amb gorra blanca que en diuen «cuiners».

Al cap d'una estona que caminava, va trobar un xaragall que, amb la calor que feia, no tenia ni força per a apartar unes brosses que li privaven el pas. I va suplicar a Mig-Pollet que l'ajudés. —Que et penses que sóc el teu criat?— contestà l'insolent. I li girà l'esquena,

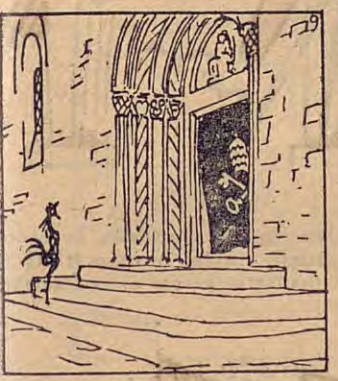
Més enllà, una guspira que estava a punt d'apagar-se, va dir-li:-Bon pollet, no em deixis morir; posa'm a sobre unes palletes. El vent volia auxiliar-me; però alguna li'n deu passar que no vé.— El malvat pollastre, per tota contesta, l'acabà de matar amb un grapat de cendra.

Després va trobar el vent que jeia esmaperdut un tros enllà. La canícula el tenia abatut i suplicava a Mig-Pollet que amb un senzill batament d'ales l'aixequés una mica, que després ell ja s'arreglaria per a arribar a casa. Més no va obtenir millor resposta que els altres.

Finalment, el malvat Mig-Pollet va arribar a ciutat. Recordava perfectament els consells de la seva bona mare, però els recordava amb l'especial intent de no seguir-los, ni fer-ne el més mínim cas.

En efecte. No solament va passar pel davant de la primera església que va saber dedicada a Sant Pere, sinó que va deturar-se a la porta i va engegar el més insolent «Kikiriki» que li va ésser possible.

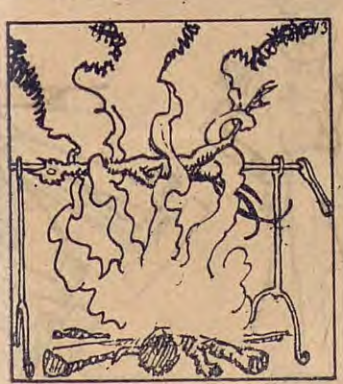
I després, en trobar un palau, ell que se n'hi entra, veu uns homes amb gorra blanca, i se'ls hi planta al davant amb tota la barra.

Està clar, desseguida un d'ells l'agafa i sense cap miraments li retorç el ganyot, el deixa a punt de plomar i prepara l'aigua per a escaldar-lo. Al veure-ho, Mig-Pollet li diu:

— Aigua, bona aigüeta, tingues compassió de mí, no m'escaldis! Més l'aigua, bullint d'indignació, se li tirà a sobre, tot dient:— Malvat, recorda't del que li contestares al pobre xaragall!

Un cop plomat, el posen al ast i el porten al foc. Mig-Pollet suplica: — Foc, bon foguet, tingues-me llàstima, no em cremis!— Recorda't de la guspira!—contestà la flama. I arboraat-se de ràbia el dsixà cremat com un carbó.

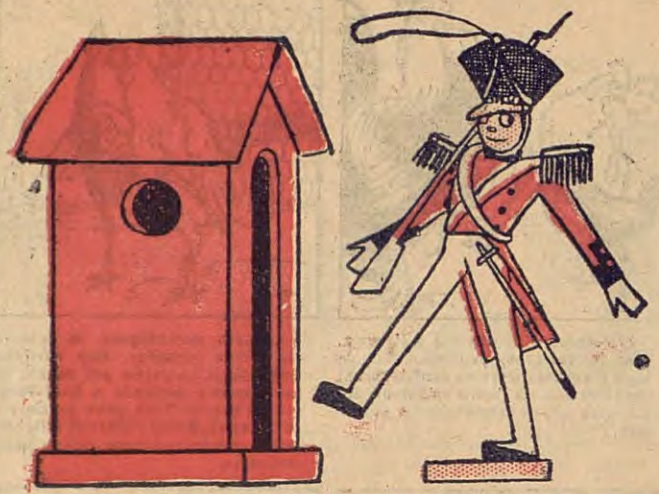
Eu véurel tan negre el cuiner va obrir la finestra i el llensá. Aleshores fou el vent qui se'n apoderà i el féu ballar una dansa infernal, portant-la enlaire, enlaire, com una palla seca.

Tan alt el va fer pujar, que Sant Pere, abocant-se una mica enfora d'un búvol, el pogué llucar:— Hola, aquest és aquell poca-vergonya que cantava a la porta de la meva església, recordaqt-mo el meu pecat!

I agafant-lo d'una revolada el plantà a la primera punxa de parallamps que va trobar. Des d'aquella feta va quedar inventat el panell, «adorno» de les nostres torratxes des de temps immemorial.

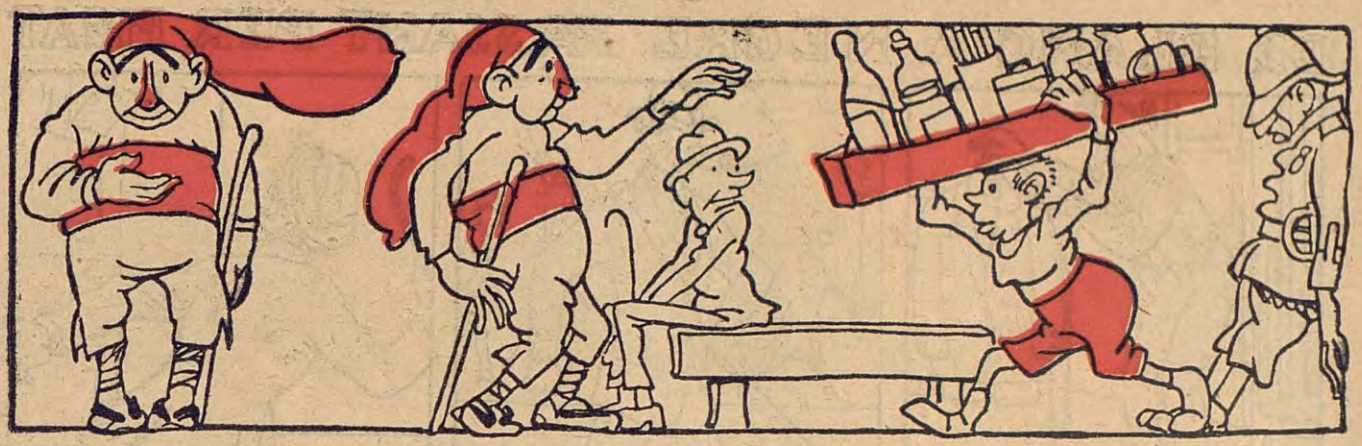
Una vegada hi havia un sentinella més embustero que valent. Vetaquí que una nit, estant de guarda. oí la remor d'unes passes que s'acostaven. I ell que si que prepara l'arma i pum! pim! pam!... No caigué ningú, però una ombra es perdia en les tenebres.

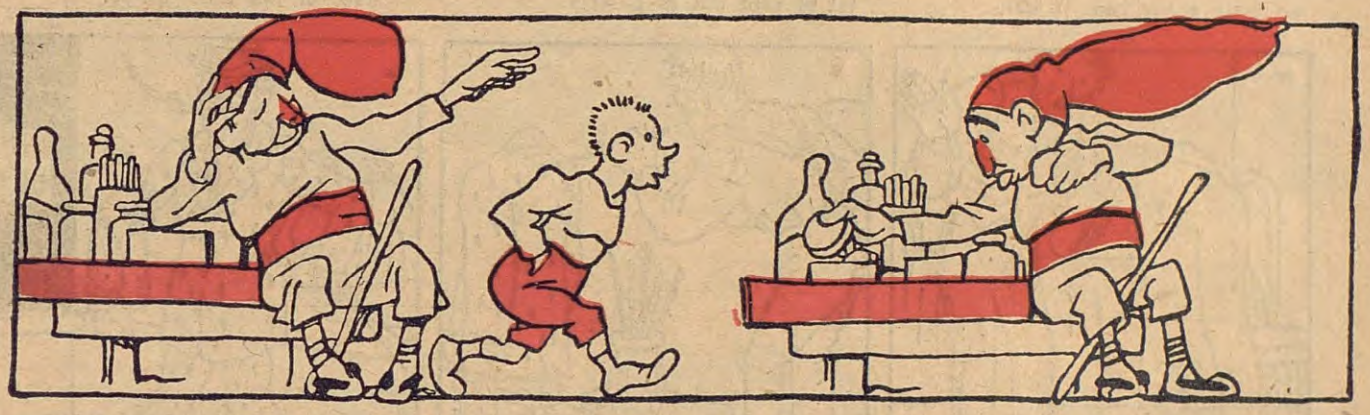
—Què ha passat?—demanà com un sol home el cos de guàrdia.—No res—contestà, pretenciós, el sentinella «valent».—Que si bado, tots vosaltres anaveu a ésser tallats coll en rodó. Però, sabeu?, pim! pam! pum!... aviat he passat els tapis de l'individu sospitós!—Acte seguit es condecorà al «valent».—Ara—exclamà el general—és menester cercar el cos de l'atrevit que intentava contra les nostres precioses vides.

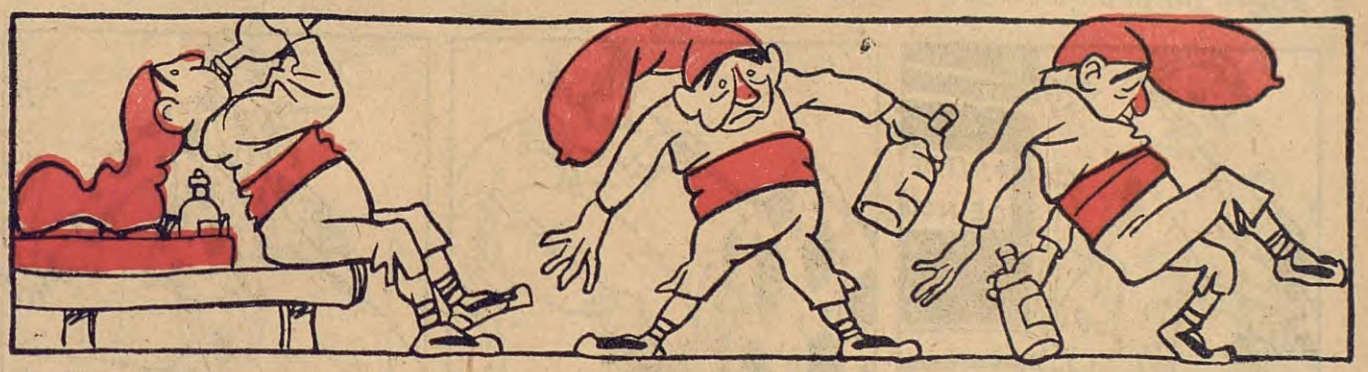
En va, des de l'Estat Major fins a l'últim soldat de la companyia, cercaren pels recons i encontorns de la caserna.—No cal que busqueu—exclamà, per fi, el sentinella «valent»—car no en trobareu ni rastre. No veieu que l'he encertat tan bé, que ha quedat fet polsim?

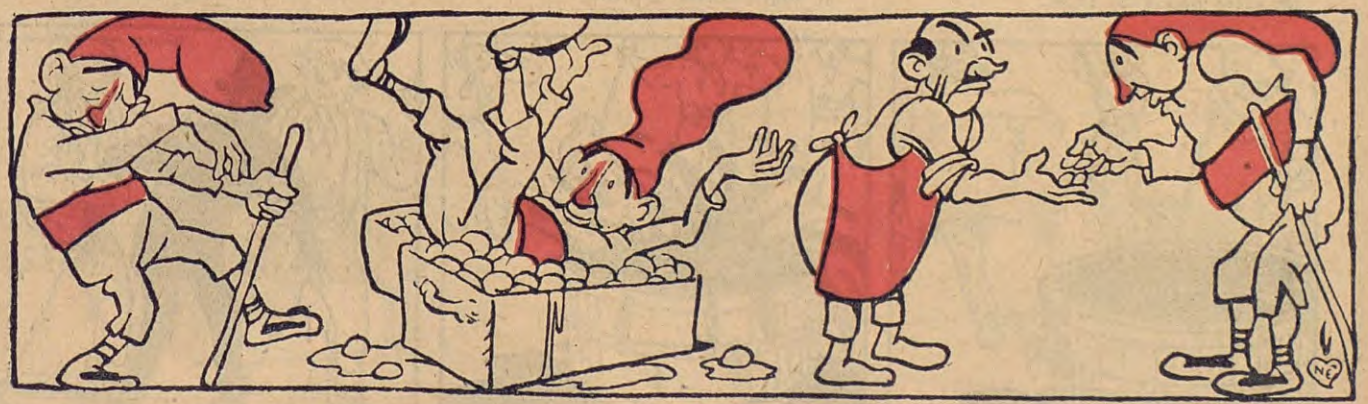
—Nou rals! I amb nou rals tinc de dinar i pagar el bitllet de tornada al poble? El que és si no me'n rumio alguna, o no menjo o no puc tornar al poble... Calla! Aquest xicot em porta la solució. Noi, no dons un pas més! L'amo de la casa on portes aquestes coses, m'ha dit que, demés li duguis un pollastre.

—Un pollastre?—Sí, un pollastre. Ja pots anar-lo a cercar de seguida, que jo em quedaré aquí per a guardar-te tota aquesta farcimenta... Doncs, mira; no em pensava pas dinar avui tan bé i tan barato... Oh! Aquestes rosquilles i aquests «sand-wichos» són de primera qualitat!

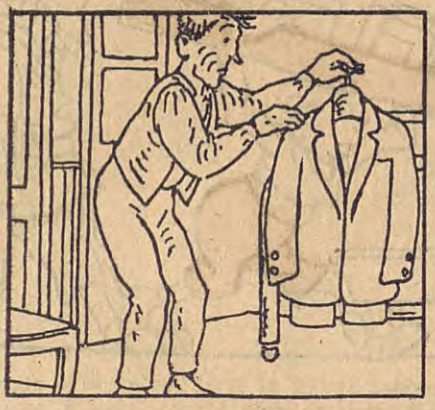

—Ara un llarg traguet del dolç... i en marxa. Ja hem resolt satisfactòriament mig problema i encara em resta el capital o siguin els nou rals... I ara! Què em passa? Sembla talment com si no pogués aguantar-me dret. Ara no sé si sóc jo o la terra que es mou. Tot dóna voltes. Decididament, això de donar un pas, es fa cada vegada més difícil. Vet-aquí que per més que faig no puc fer gaire via.

—I no sé si camino cap a l'esquerra o cap a la dreta, ni si em retrasso o avenço a poc a poc... Reina Santíssima! Verge del Carme! Angels i arcàngels i tots els sants del cel! Quin tarrabastall!... Què és això tan tou? — Una dotzena d'ous que valen nou rals.—Decididament: estava escrit! Amb sols nou rals o em tenia de quedar sense dinar o no podia tornar al poble!

DE BLANC A NEGRE PASSANT PER PIGAT

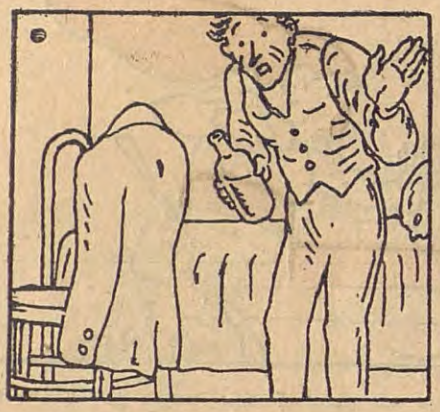
En «Teyodoro» s'ha fet
un trajo blanc com la llet.

Encara que ja fresqueja,
tot el sant dia es passeja.

Ço que degota un balcó
taca el vestit del senyô.

La taca vol fer fugir
prô, cal, no en pot pas sortir.

Per fi ha tingut l'acudit
de tacar tot el vestit.

I així, és clar!, no es coneix
i altra volta presumeix.

Més com que és tan descuidat,
un altre cop s'ha tacat.

Prô ara ja sap com es fa
i el vestit torna a pintâ.

Encar que d'aital manera
quasi sembla una pantera!

El senyor no es fixa bé
que allí asfalten el carrê.

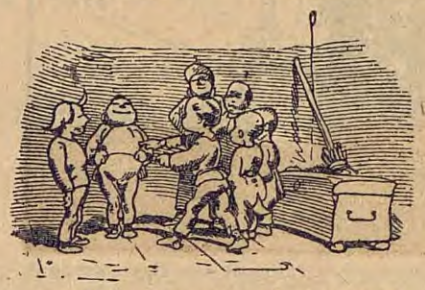

i ha de veure's, per badâ,
prenent un bany de quitrà.

Quedant, per fi, el seu vestit
de negre del tot tenyit.

UNA RETIRADA

—Nois, juguem a fer batalles?
—Ja està dit; apa, a formar!

Un xicot més ric que els altres
té trastos de general:

Un gran nas, bigoti i pera,
botes altes i cavall.

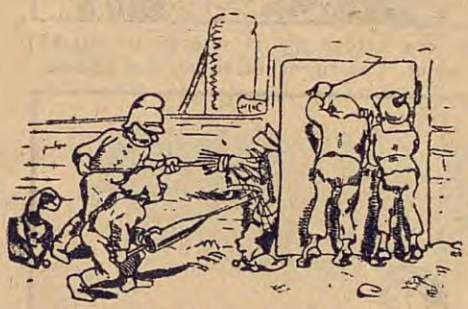
Malgrat tan ric vestuari
s'ha de veure derrotat!

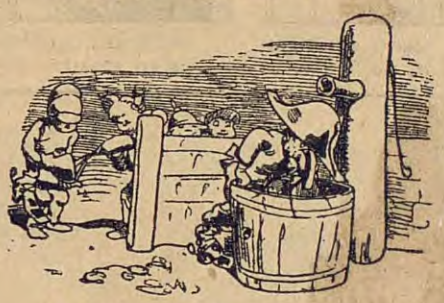
De poc li serveix al pobre,
el tenir tan bon cavall,

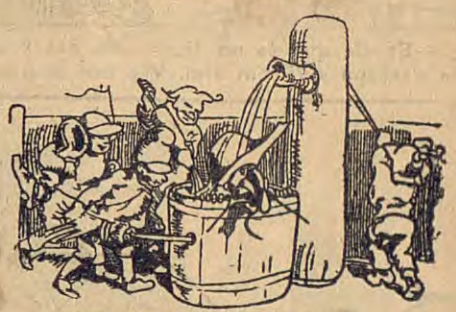
ja que l'exèrcit contrari
té canons de molt abast.

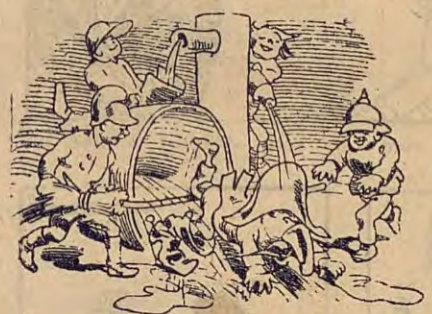
Fuig cap a la ciutadel·la
a peu (li han mort el cavall)

i es fica dins d'una torre
per poder-se atrinxerar

Més la torre té una bretxa
i està sota una canal.

Al cap de poc allò sembla
el diluvi universal!

Retut i fet una sopa
el porten a l'hospital.

En un llit de preferència
el deixen ben abrigat.

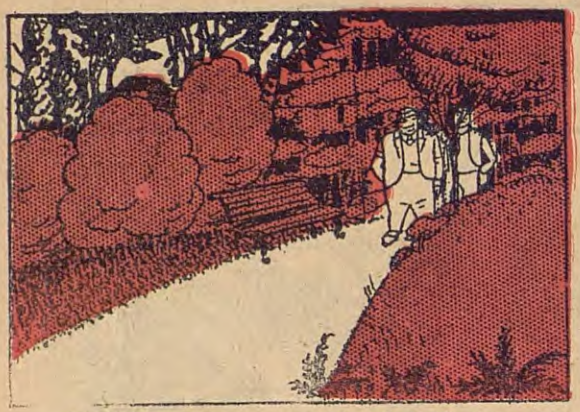
I (són coses de la vida!),
mentre ell queda plorant,
els que han guanyat organitzen
una marxa triomfal.

La setmana que ve començarem, si a Déu plau, la publicació de les espaterrants

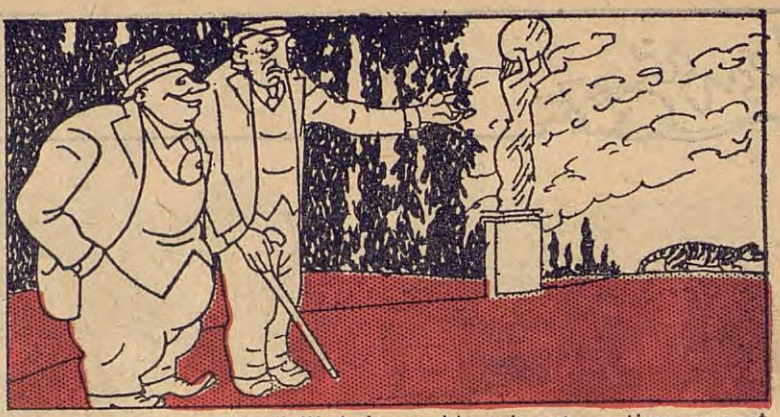
Aventures del Baró de Bola-blava

amb il·lustracions del nostre gran caricaturista Cornet. No deixeu de comprar el número vinent de «VIROLET» per a poder seguir una per una les facècies còmiques i extraordinàries d'aquest noble senyor.

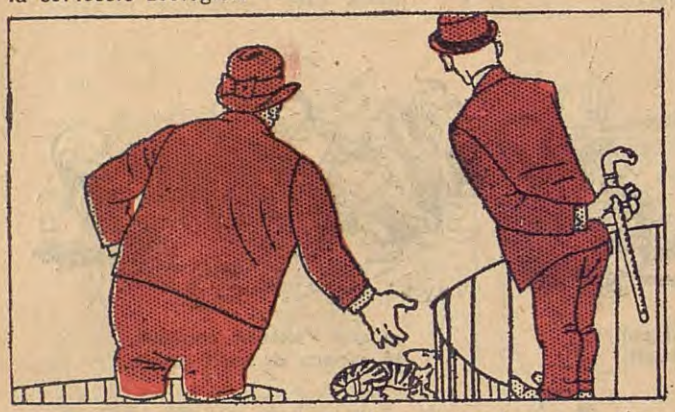
Eduard i Josep Solà, impresors. València, 20
Barcelona.—Tel. 1282 G.

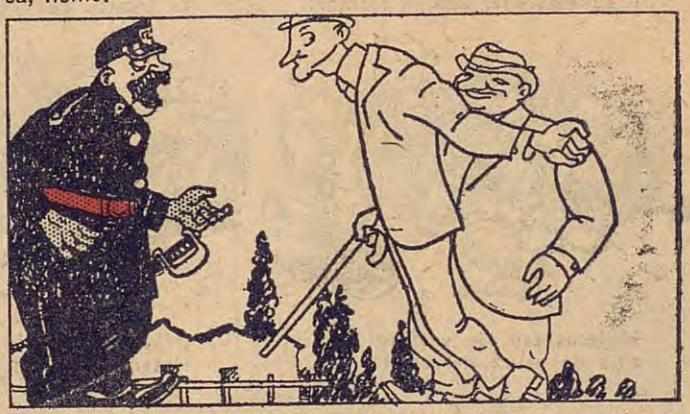
—No hi ha res que em plagui tant com una passejada pel Parc. Ço que no puc pas sofrir és la col·lecció zoològica.

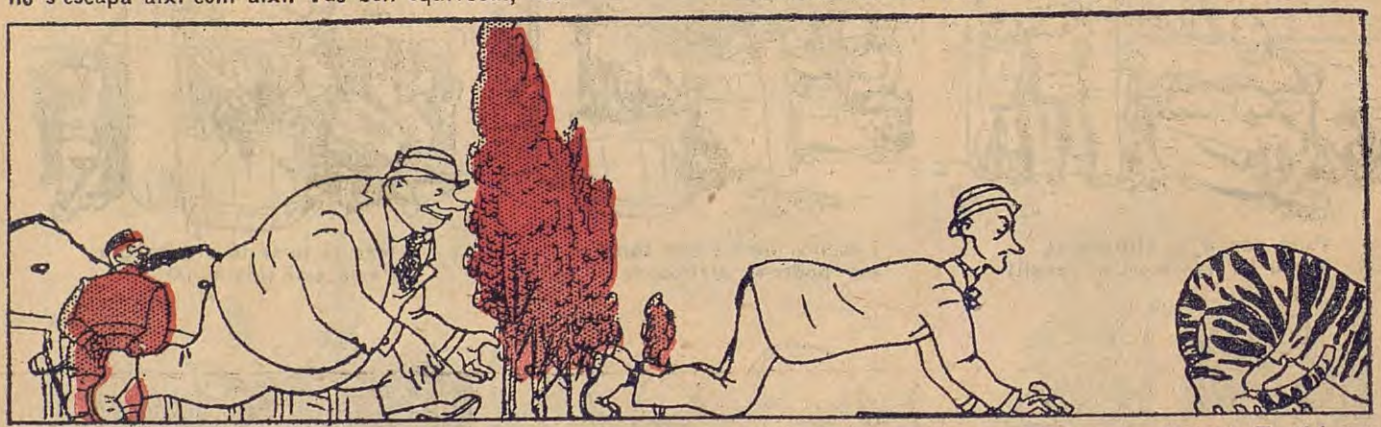
—Caram, tu! Allò d'allà baix sembla talment un tigre escapat d'alguna gàbia!
—I ca, home!

—Et dic que és un tigre!—No pot pas ésser; un tigre no s'escapa així com així. Vas ben equivocat, noi.

—Escolti, guàrdia: ens sabria dir si allò és un tigre?
—Estan tocados del bolet. Los tigres estan en sus gàbias!

—Fixa't, home, d'aprop, com sembla un tigre, amb la pell ratllada i doblegadís com una serp.—Vatua! També podria ésser un gat!

—Oh! Es un tigre, noi! Ai, si se m'està cruspint! — Caram, caram! Vols-t'hi jugar que sí que és un tigre!

—Escolti, guàrdia. Sap, allò? Era un tigre!

EL NUMERO DE LA SETMANA QUE VE COMENÇAREM A PUBLICAR

AVENTURES DEL BARÓ DE BOLA-BLAVA

PER EN XAVIER BONFILL. AMB IL·LUSTRACIONS D'EN GAIETA CORNET

